

JAUNIMO RATELIS

LIETUVIŠKOJO EVANGELIŠKOJO JAUNIMO LAIKRAŠTIS

Nr. 1/2(23/24)

Sausis/Vasaris

1952 m.

Nes kiekvienas, kurs save augština,
bus pažemintas,
ir kurs save žemina,
bus paaugštintas.

/Lúko 14, 11/

Vél rašau jums naują įsakymą; tai yra tikra jame ir jumyse:
nes tamsybė praėjo, ir jau šviečia tikroji šviesa.

/1. Jono 2, 8/

Koks yra įsakymas, kuris senas, bet kartu ir naujas? Tai yra senasis meilės įsakymas. Meilė yra įsakymo vykdymas, ji yra svarbiausia iš visų įsakymų. Šią meilę Jėzus parodė savo gyvenime ir tame didingame pasiaukojime už mus. Taigi mūsų meilės skatintojas iš vienos yra mūsų dėkingumas už atpirkimą, iš kitos - gražusis Kristaus pavyzdys. Tai ir yra, kas įsakymą padaro naują. Jėzus sako: "Aš jums duodu naują įsakymą mylėti vienas kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs vienas kitą mylėtume."

Šito įsakymo galima dabar laikyti, nes tamsybė yra praėjusi. Mes jau nebegyvename laikuose, kada tamsa dengė žemę ir visas tautas. Taip buvo pasaulyje, kai Jėzus žmogumi buvo. Didesnė žmonijos dalis tada gyveno pagonybės tamsoje. Tikrąjį Dievą ji nepažino. Jie buvo patekę į visišką nuodėmės galią. Ten buvo tik egoizmas, o ne meilė.

Viskas pasikeitė, kai apaštalai į tuos kraštus atnešė Evangelijos šviesą ir linksmą naujieną žmonėms, kad Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, atėjo į pasaulį ir atpirko nuodėmininkus. Tuomet mes žmors vel patyrėme kas tikroji meilė yra.

Uždėk savo meilę mano sieloje,
Kad jos skatinamas Tave amžinai mylėčiau
Ir pagal Tavo valią
Tikruoju keliu eičiau. Amen.

NEPRIKLAUSO- MYBĖS ŠVENTĖ

Senjoras kunigas
A. Kėleris

Viešpats Dievas yra mano ganytojas, aš nieko nepristoksiu. Jis gano mane ant žaliuojančios lankos ir veda mane prie šviežio vandens. Jis atgaivina mano sielą, jis veda mane tikru keliu dėl savo vardo. Ir norint aš vaikščiočiau tamsioje dauboje, nesibijaus nei jokios nelaimės, nes tu su manim esi, tavo lazda bei ramstis linksmina mane.

Psalmė 23, 1-4 .

Žmogus, netekęs laisvės, materialinių ir dvasinių turty, mielai atsimena tuos laikus, kada jis tas vertybes turėjo. Jis mėgsta ir su padėka minėti svarbesnias savo gyvenimo dienas, kaip gimimo, jungtūvių ir kitas. Jis švenčia tas dienas kartu su savo šeima ir artimais prieteliais. Tai džiaugsmo šventės. Šalia šių yra ir liūdnu atsiminimų. Ne vieną motina tylioj valandoj su graudžia ašara atsimena savo žuvusio ar ištrėmto sūnaus, ne viena žmona gedi vyro. Jei pavieniai asmenys ar šeimos taip širdingai savo minėtinas šventes švenčia, tai daug svaresnės yra tautos šventės.

Viena iš svarbesnių yra Nepriklausomybės Šventė. Tai tautos gimimo diena - laisvės šventė. Visi minime 1918 m. vasario mėn. 16 dieną, kada Vilniuje tautos sūnūs Nepriklausomą Lietuvą paskelbė. Bet tai buvo tik ryžtingas paskelbimas. Ją reikėjo dar vėliau atsikvoti. Ir tai neapsiėjo be aukų. Toliau ėjo laisvės metai. Tai buvo atsikūrimo metai tikra žodžio prasme. Steigėsi mokyklos ir jaunimas būriais į jas veržėsi, žemės ūkis buvo metai iš metų keliamas ir moderninamas. Įsistėgė visa eilė keliaujančių kursų, kuriuos jaunos šeiminkės savame ar gretimame kaime lankė, nekalbant apie augštasias, vidurines ir žemesnes žemes ūkio mokyklas. Menas klestėjo. Šalies gerovė kas metai augo.

Kultūrinis ir bažnytinis gyvenimas vystėsi netrukdomas. Turėjome savo bažnyčias, savo mokyklas, savo kunigus, mokytojus, vargonininkus. Susitvėrė gražūs chorai. Buvo surengiamos net didelės visos Lietuvos giesmių šventės. Kiekvienas turėjome savo užsiėmimus ūkininkas savo ūkį, savo sodybą ir plačius laukus, miestelėnas savo namus, valdininkas arba tarnautojas savo pastovią tarnybą ar darbą. Visi kvėpavome laisvu oru. Ir kaip gera buvo gyventi, kada kiekvienas buvo laisvas, nuo niekieno nepriklausomas. Žmogus turėjo tik Dievą augščiau savęs. Gal savo laiku kai kurie laisvės reikiamai neįvertino. Neįvertino tinkamai ir Dievo vedimo, nors jis mus vedė kūniskai ir dvasiškai ant "žaliuojančių lankų ir atgaivino mūsų sielą!"

Šiandien mes tik mintyse po savo kraštą, savo sodybas pa-
vaikščiojame. Atsimename mūsų bažnyčių, kurias mūsų tėvai ir protė -
viai statė. Su išsiilgimu prisimename didingus pastatus, bokštus, var-
pus ir vargonus. Mintyse matome tą vietelę bažnyčioje, kur sėdėjome
ir ramavimo ir paguodos sau sėmėmės. Mūsų kelias į bažnyčią neretai
vedė pro kapus, kuriuose ilsėjosi ramybėje mūsų į anuos amžius iške-
liavę tėvai, broliai, seserys ir vaikai. Kaip viskas buvo miela ir
artima širdžiai! Kas toliau nuo bažnyčios gyveno, tas sekmadienio
dieną su šeima skaitė mišias arba lankėsi surinkime. Mes atsimename
ir savo dvasinių turtų: Švento Rašto, Pamokslų/mišių/ knygų, giesnių,
nusidavimų, katekizmų ir visą eilę dvasinio pasistiprinimo ir pasi-
skaitymo knygų. Praeitį turime garbingą, nes pirmoji lietuviška kny-
ga - Katekizmas, yra kunigo Mažvydo 1547 m. išleista. Kas iš senes-
niųjų dar neatsimena Ploniaus išleistų mišių knygų, kuriose skaitėme
Orento, Franko ir kitus pamokslus. Toliau turėjome Orento knygą apie
tikrą krikščioniškumą, Skarbnę, Rojaus darželį, Psalmines, Kelio-
nės Arpą ir kitas. Mes nieko nestokojome, nes "Viešpats Dievas yra
mano ganytojas, aš nieko nepristoksiu."

Šią Nepriklausomybės Šventę minėsime vieni būdami keletą
tūkstančių kilometrų nuo Tėvynės nutolę, o kiti net apie šešis ar de-
šimt tūkstančių. Kiekvienas kuria savo ateitį vėl iš naujo. Gal vien-
nas kitas iš jaunesniųjų įsikūrė visai pakenčiamai, tačiau Tėvynės
atminimas liks širdyje. Pavieniai išsklaidytos šeimos atsimins ypa-
tingai savo gimtąją kalbą pamaldų ir bendrai savo bažnytinio gyveni-
mo. Daug kas, kas atskirti nuo savųjų, kurie yra pasilikę Tėvynėje
Lietuvoje, baiminsis dėl jų likimo ir ateities. Kai kam gyvenimas
svetur bus sunkus ir liūdėsio valandose pasijaus lyg "tamsioj dauboj"
bet "Nesibijok jokios nelaimės, nes Jis su tavimi yra ir Jo lazda ir
ramstis linksmins tave" /Psalmė 23,4/. Ir Izraelio tautą Dievas bau-
dė, kada ji nelaisvėje prie Babilono vandenų raudėjo, bet jis jos vėl
pasigailėjo ir leido grįžti iš svetimio krašto savojon tėvynėn. To
grįžimo Tėvynėn ir mūsų dauguma laukia, nes jis turi su mumis "Ramy-
bės mintis, kad jis duotų paskiausiai, ko laukiame"/Jerem. 29,11/.
Jei Nepriklausomoje Lietuvoje Nepriklausomybės Šventė buvo džiaugsmo
šventė, tai tremtyje ji yra dar ir rimties bei susikaupimo šventė.
Mes keliame širdis ir mintis į Dievą ir meldžiame, kad jis mūsų ne-
apleisų ir mes nepasilptume kūniškai ir dvasiškai, ligi jis mus par-
ves į Tėvynę. Kada tai ir įvyks tai Jo vieno valia yra. Bet jis mus
laimins, kaip pas pranašą Jeremiją 29, 12-14 sakoma: "Ir jūs manęs pi-
šauksite, ir nueidami manęs prašysite, ir aš jus išklausysiu. Jus ma-
nęs jieškosite ir rasite. Nes jei manęs iš visos širdies jieškosite,
tai aš jums atsirasiu, taria Viešpats Dievas, ir atgrąžysiu jūsų iš-
vedimą į nelaisvę, ir surankiosiu jus iš visų pasaulio žmonių ir iš
visų šalių, į kurias aš jus išvariau, taria Viešpats Dievas, ir jus
vėl parvesiu į šią vietą, iš kurios aš jus išvedžiau."

Todėl svėsdami šią Nepriklausomybės Šventę tremtyje mel-
džiame su giesmininku:

O Dieve šventas ir teisingas,
Kuris valdai visas tautas,
Būk mūsų tautai maloningas,
Ją laimink per kartų kartas.
Globok Tėvyne nuo pavojų,
Lemk ramų, skaistų jai rytojų.

---oOo---

Pašne JĖZUS

ANDREAS MURRAY
(Vertė K. D-tis)
/Tęsinys iš Nr. 9/10/

Tie, kurie pajunta ypatingą Kristaus apsireiškimą,
n e n u r i m s t a, k o l j ė v i s i š k a i
g a u n a.

Tu žinai tą atsitikimą. Jų širdys degė, kai artinosi prie paskirtosios vietos, Jėzus betgi nudavė norįs toliau eiti. Jis bandė juos. Jeigu jie būtų leidę Jėzui eiti toliau ir pasitenkinę tik degančia širdimi, jie būtų daug ko gražaus neatsiekę. Bet jie tuo nebuvė patenkinti. Neužteko jiems nueiti, ir papasakoti kitiems mokytiniam "O, kokias palaimintas valandas mes pergyvenome; kokią stebuklingą Rašto išaiškinimą girdėjome!" Ne. Deganti širdis ir gautoji palaima ragino juos prašyti: "Viešpatie, pasilik pas mus." Jėzus turėjo užėiti pas juos, nes jų prašymas vertė jį tai daryti.

Visuomet prisimenu Jokūbo prasymą: "Viešpatie, aš lieku su tavimi, nes tu mane laimini." Kur tokia maldos dvasia gyva, ten Jėzus apsireiškia. Mano mieli draugai, ar jūsų širdyse buvo tokia maldos dvasia, kai jūs prašėte stebuklingojo palaiminimo? "O, Jėzau, nors tavęs ir nesuprantu, nors mano pastangos ir be vaisių, vis dėlto aš tavęs neapleidžiu. Jeigu nuodėmingam žmogui ant žemės yra galima Jėzaus prisikėlimo jėga kiekvieną dieną, valandą, netgi ir kiekvieną akimirką turėti širdyje veikiančią, tą Jėzaus jėga, kuri apšviečia ir meile bei džiaugsmu pripildo, jeigu šitas atsiekiamas, tuomet aš irgi noriu tai turėti!"

A n k a l b i t a i p, m a n o d r a u g e ?

Tai ateik ir tark: "Viešpatie Jėzau, neinu nuo tavęs, tu turi mane palaiminti." Dažnai svarstome klausimą: Dėlko kai kurie krikščionys turi taip mažai tikrojo gyvenimo. Kur glūdi priežastis? Ko trūksta jiems? Į šitą klausimą yra įvairių atsakymų. Remdamasis savo ilgamečiu patyrimu manau, kad sekantis atsakymas turi savyje visų kitų atsakymų branduolį, būtent kiekvienam tikinčiajam asmeniškai reikalingas

p i l n a s a p s i r e i š k i m a s a s m e n i š k o
I š g a n y t o j o,

kaip viduje gyvenančio Viešpaties, kuris viską užpildo. Kuo skyrėsi mokytiniai nuo kitų žmonių, kai Viešpats ant žemės buvo? Jis liepė palikti jiems tinklus ir tėviškę; jie išmoko Jėzų pažinti. Jis buvo jų mokytojas, o jie sekė jį. Kuo turi skirtis Kristaus mokytiniai - ne tie, kurie mažai tikisi į dangų patekti, bet kurie rimtai žiūri į Kristaus sekimą - nuo kitų žmonių? O tuo, kad jie kiekvieną valandą su Jėzumi bendrauja.

/bus daugiau/

X-X-X-X-X-X

Ištrauka iš Garfield Alder knygos:

/Vertė Fr. Šlenteris/

1. Ar nevisi mes turime tą patį Dievą?

Taip, tikrai: "Visi mes tikime į vieną Dievą!" Šiame išpažinime katalikai ir protestantai yra vienos nuomonės. Tą konstatuokime su džiaugsmu, pirm negu pradėsime pokalbį apie pavienius rekalus. Mes esame broliai, nes mes visi "klausiamės ant kelių prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą, kuris tikras tėvas yra viso to, kas tik vaiku vadinasi - danguje ir žemėje." /Efėz. 3,14.15/ Todėl ir mes priklausome kartu. Nežiūrint to, kas visada per žmonių beprotystę ir nuodėmę buvo įvykę ir dar teįvyksta: gyvasis Dievas lieka vakar ir šian - dien ir per visus amžius tas pats Viešpats, Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

Paprastų žmonių kalbos apie "tą patį Dievą" yra artimesnės tikrovei, negu giliausio proto teologų ginčai žodžiu ir plunksna. "Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat tarpininkas tarp Dievo ir žmonių." /1 Timot. 2,5/

Vis dėlto negalima sutikti su tuo, kad šios apie "tą patį Dievą" paprastų liaudies būdu išreikštos kalbos bent kiek pasitar - nautų nusistačiusios krikščioniškos bendruomenės sudarymui. Tai yra daugiau priedanga nenusistačiusiems, tikėjime vargingiems ir tingiems galvoti piliečiams. Todėl šio taip gražaus ir daug nusakančio žodžio beveik nenorime daugiau ir begirdėti.

Griežtai imant, reikėtų tuomet dar toliau eiti ir visas pasaulio tikybas suvienodinti, sulyginti. Nes ant visų tautų viešpatauja tas pats Dievas. "Arba, ar Dievas yra tikrai /krikščionių ir / -žydų Dievas? ar ne taipojau ir pagonių? Taip, ir pagonių." / Rom. 3,29/ Ir tačiau visi mes žinome, koks skirtingas yra tikėjimas į Dievą. Visatoj vienas Dievas, o kiek daug pagrindinių skirtumų Dievo išpažinime ir Dievo tarnyboj!

Pro šiuos skirtumus negalime taip paprastai praeiti. Kol "Dievas" mums tik tuščias vardas, užteks ir posakio apie "tą pa-

tį Dievą" ir susitaupys mums visas galvojimas ir visi klausimai. Bet kai suprasime, kad Dievas yra gyvasis Dievas, tai reiškia: kurėjas ir išlaikytojas, to paties pasaulio teisėjas ir išganytojas, - tada turėsime žinoti, kaip šitas Dievas asmeniškai stovi prieš mus, ką jis mums numato ir kaip gi turėtumėm jam tarnauti. Todėl negalime tikybinių klausimų apeiti, rimtai nepatikrinę juos ir neatsakę ir nesužadę sau aiškios nuomonės - nes juk pakenktumėm bendrai krikščioniškai meilei, kuri žino, jog visose tikybose yra Dievo vaikų.

2. Ar Kristus įsteigė daugiau, negu vieną bažnyčią ?

Svarbu, ką mes suprantame, sakydami "bažnyčia." Žodis "Eklezija", kuri randame graikiškame Naujame Testamente, reiškia "Dievo/iššauktasis būrys." Todėl ir kvietimas garbinti dangiškąjį Tėvą, "kuris išgelbėjo mus iš tamsybės valdžios ir perkėlė į savo mielojo Sūnaus karalystę." /Kolos. 1,13/ Ne žmogiškas noras įsteigė Bažnyčią, bet Dievo balsas ir darbas Jėzuje Kristuje. Skaitykime Apaštalų Darbų pirmą skyrių kartu su aprašymu apie krikščioniškos parapijos atsiradimą Sekminių metu. Viešpaties balsas reiškia daugiau, negu susiburimą šioj žemėj. Jis reiškia paskyrimą ir pašaukimą naujam, amžinam gyvenimui su Kristumi, gyvenimui, kuris yra priešingas nuodėmės ir mirties pajėgai. Bendrystė, jungianti mokytoją su mokiniais, yra taip glaudi - kad galime liudyti: "Jis galva, o mes jo kūnas." - "Vienas kūnas ir viena dvasia, taip kaip jus ir esate pašaukti viena jūsų pašaukimo viltimi. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris stovi augščiau už visus, visuose veikia ir yra visuose mumyse." /Efėz. 4, 4-6 /

Todėl mes ir esame sujungti su visais Viešpaties mokiniais ir mokinėmis šiame išpažinime: "Aš tikiu į Šventą Dvasią, vieną šventą, visuotinę krikščionišką Bažnyčią." Ir su džiaugsmu gali kiekvienas, kuris tik Jėzaus Kristaus šaukimą yra priėmęs, sakyti: "Aš tikiu, kad taip pat jo parapijai priklausau, kaip gyvas sąnarys dabar ir amžinai."

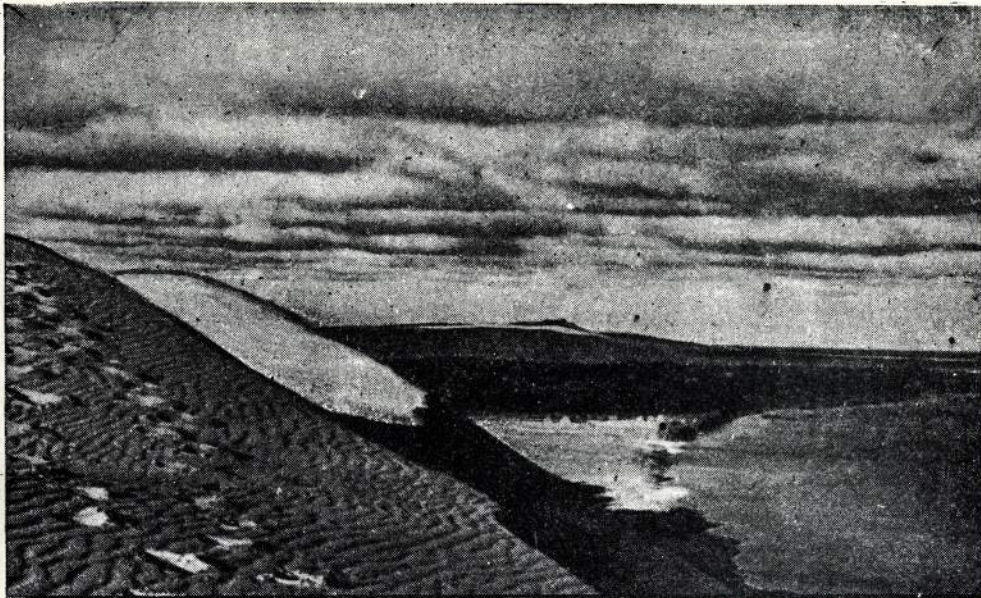
Taip žiūrint yra aišku, kad Kristus tikrai vieną Bažnyčią įsteigė, - tą Bažnyčią, kuri Sekminių laike prasidėjo ir, laukdama Viešpaties sugrįžimo, meldžiasi, kad Dievo karalystė ateitų, kad ta diena išauštų, kurioje visų laikų ir kraštų išganytieji kartu prie Dievo sosto stovės ir jam amžinai tarnaus.

Be šios Jėzaus parapijos nėra jokio išganymo. Todėl visiems kurie tik nori duoti gelbėtis, gali būti vienas šūkis: "Mes verčiau laikydami tiesos, meile augsime visais atžvilgiais tame, kuris yra galva, Kristus. Jis yra visas kūnas sudėtas ir sujungtas, ir taip jis visais susišelpimo sunėrimais, kaip atitinką kiekvienam sąnariui skirtą veikimą, vykdo savo augimą sau statyti meilėje." /Efėz. 4,15-16/

Iš čia kyla klausimas, ar bent viena mūsų matomų bažnyčių - nių organizacijų atitinka taip šiai "vienai, šventai, visuotinai krikščioniškai Bažnyčiai", kad ji sau vienai galėtų pareikšti pretenzijų į Kristaus pažadėjimą. Nepalaužiamame išdidume pareiškė popiežius Pijus XI. savo 1935 m. Kalėdų kalboj: "Užtenka minimumas stebėjimo ir apmąstymo, kad aiškiai supratus, jog krikščionybė yra tikrai katalikybėje. Vienintelis krikščioniškumas, kuris šį vardą užsitarnauja, yra katalikiškasis krikščioniškumas." Verta, vieną Cvinglio žodį greta pastatyti: "Kuri yra Kristaus Bažnyčia? - Kuri Jo žodžio klauso!"

Šiuose dviejuose pasakymuose atsispindi du pasauliai; pasauliai, kurie jau skirtingesni negali būti. Vienoje pusėje kalbamas viską viršijantis didybės jausmas "vienintelės, išganančios" bažnyčios. Kitoje pusėje - nusizemintas pavedimas vieninteliai

LIETUVOS VAIZDELIAI

Lietuviškoji Sahara

Vaizdelis iš pietų Lietuvos

išganančiam Dievo žodžiui. Neduokime sau ką nors įsikalbėti! Tikroji Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra tik ten, kur savididybė dingusi ir paklusnumui pasiduota. Kurioje bažnyčioje tas įvyksta, tik vienas Dievas žino. Konfesinė iškaba tam nelemiama.

Romos-katalikų bažnyčia labiausiai didžiuojasi, kad ji esanti pasaulio seniausia bažnyčia.

Apie tai galima įvairiai pasisakyti. Jos senas amžius nenuginčijamas. Tačiau kokio nors įrengimo senumas negarantuoja dar jokių būdų ir už jo gerumą. Net ir paties Dievo įstatytą tvarka po kiek laiko gali būti netikusiai vartojama, sugedusi ir sužužusi. Prisiminkime, pavyzdžiui, seniausią parapiją, apie kurią Biblija liudija - žydiškąją parapiją. Kokius pažadėjimus buvo ji iš pat senovės laikų gavusi! Kadangi Izraelis savo Mesijo nepriėmė, turėjo Dievas savo tautą atmesti. Užsispyrimas ant savo didingos praeities ir reikšmingų pažadėjimų dar nieko nepasako. Kai apakimas prie užsispyrimo priveda, tuomet negelbsti nei šventykla, nei kunigai, nei vyriausi kunigai.

Iš įvairių krikščioniškų bendruomenių seniausios buvo žydiškos krikščioniškos parapijos Palestinoje. Dar ilgai prieš tai, kai Roma pareiškė savo valdymo pretenzijas, besiplečiančios Bažnyčios natūralusis centras buvo Jeruzalė. Jeigu mums toks centrinis taškas būtų reikalingas ir tam būtų lemiamas senumas - tai dar ir šiandien Jeruzalė turėtų būti pirmoj vietoj. Ta vieta, kurioje mūsų Išganytojas mirė, prisikėlė ir Dangun žengė, turi mums krikščionims didesnės reikšmės, negu kokia tai buvusi pasaulio sostinė, nors ji ir politiniai sau lygūs nebūtų turėjusi, nors ir Petras ir Povilas jos mūruose būtų kentėjęs.

Krikščioniškam tikėjimui nėra reikalo turėti kokią bažnytinių centrą. Kristus aiškiai perspėjo nuo tokio prisirišimo. Štai kaip jis pasikalbėdamas su samariete, senąją ginčo klausimą "Jeruzalė ar Garizimo" išsprendė: "Bet ateina valanda ir dabar jau ji yra, kai tikri garbintojai mano Tėvą garbins dvasioje ir tiesoje, nes ir Tėvas jieško tokių garbintojų." /Jono 4,23/ Tokia tik ir buvo pirmųjų krikščionių laikysena.

Naujo Testamento šviesoje tas išgirtasis "Romos bažnyčios senumas" tampa labai abejotinu dalyku. Mes dar vėliau pamatysime, kaip labai - žingsnis po žingsnio - atsitolino Romos bažnyčia nuo savo pirminio pagrindo, ir kaip ji įvedė negirdėtų naujenybių. Tokiu būdų patį pirminį pavidalą negalima beveik pas ją beatpažinti. Šiame sąryšyje užtektų tik nurodyti, kad Romos vyskupo bandymai savęspi plešti vadovavimą ir visą kitas Bažnyčias priversti klausytis jo noro, - visai nesiiderino ir griežtai priešinosi senosios bažnyčios būdai, jos patriarchaliniai santvarkai. Afrikos bažnyčios tėvas Tertulijanas antro šimtmečio gale šitaip rašo: "Perbėk apaštališkas bažnyčias, pas kurias ligšiolinės apaštalu būstinės pačios sau vadovauja.....Tau arčiausiai bus Achaja, ten turėsi Korintą. Nepertoliausia nuo Macedonijos turėsi Pilypą ir Tesaloniką. Pasiekęs Mažąją Aziją, rasi Efėzų; Italijoje - Romą, kuriai ir mes priklausome."

Afrikos bažnyčios priklausymas Romai nereiškia dar pasidavimą jos valdžiai. Tai matome iš jos savistovios laikysenos, kurios ji laikėsi svarbiuose klausimuose prieš Romos vyskupą. Prieita net prie to, kad Kartagos sinodas 418 metais paskelbė kiekvieną ekskomunikuota, kuris tik apeliuos į įstaigą "anapus jūros", tai reiškia - į Romą.

/ bus daugiau /

TĖVIŠKĖS

Žemėlė

**JONAS
AISTIS**

Įkandin vis seka, lyg šešėlis,
Lyg šešėlis, - tamsi, slegianti mintis,
Kad užgynė, lyg vartus užkėlė,
Į tėvynę grįžti nedraugai pikti...

O sugrįžti noras nuolatos didėja
Ir tolydžio smelkiasi į mus.
Lyg žolynų kvapą - nuolat neša vėjas
Gimtąją žemelę ir tėvų namus.

Tartum juodas varnas nusileist tykotų
Iškapot akelių tysant paslikam,
Taip ir virš gimtinės mylimųjų plotų
Suka juodos mintys Lietuvos vaikams.

Teka Nemunėlis, ašarom pasruvęs,
Ir šilai dusuoja aimana gilia,
Tik negali atsidūst lietuvis
Anei pasiskųst kruvina dalia...

O pilka šilaine, o gelti smėlynai, -
Prakaitu pasotint jūsų negali -
Kodėl nedalinga, o brangi tėvynė,
Mums tavoji laimė yra taip meili?

Nepajėgs išplėsti iš krutinės,
Nebent tik išplėstų su pačia širdim-
Nepakeis mums niekas mylimos tėvynės,
Tai dėl to ir niekas jos mums neatims.

Jie išeis nualinę kaip skėrės,
Nenumirs - ji kaip žolynas atsities -
Ir užgys šios gilios žaizdos atsivėrę -
Mes išeisim iš vergijos ir nakties.

Šit jau metai neramaus laukimo -
Niekas nepalaužė, niekas nepalauš -
Tik paliks kaip sunkus atminimas,
Kai skaistesnis tautai rytmetis išaus.

Bet šiandieną seka, lyg šešėlis,
Lyg šešėlis - tamsi, slegianti mintis,
Kad užgynė, lyg vartus užkėlė,
Į tėvynę grįžti nedraugai pikti...

Gintara šalies LIKIMAS

Už mėlynosios dangaus erdvės, kažkur mirksinčiųjų žvaigždžių gilybėse nuo amžių buvo galin-
gojo Likimo karalystė. Likimas buvo visų svie-
čiančių ir užgesusių dangaus kūnų valdovas ir
visų žemės karalių viešpats. Sėdėjo jis dieną

ir naktį auksiniame soste, papuoštu blizgančiais deimantais, ir amži-
nā plunksna rašė į knygas žmonių ir pasaulių likimą. Dvi storos kny-
gos gulėjo nuo amžių atskleistos priešais jo žvilgantį sostą, viena
dešinėje - laimėms ir gyvybei žymėti, antra kairėje - nelaimėms ir
mirčiai surašyti. Į dešiniąją galingasis Likimas aukso raidėmis pa-
saulio gyventojams ar dangaus kūnams žymėjo taiką, laisvę, džiaug-
smą, meilę arba pasitenkinimą, laimę, amžiną gyvenimą... Į antrą, kai-
rėje, juodu rašalu rašė nesantaiką, vergiją, badą, marą, arba nelai-
mę, nepasitenkinimą, neapykantą, mirtį...

Ir galingas buvo pasaulių Viešpats. Jam vieną vienintelį
žodį ištarus arba pabrėžus į amžinąsias knygas, tamsiose erdvėse at-
sirasdavo staiga naujas, niekuomet neregėtas dangaus kūnas, tūkstan-
čius ir milijonus kartų didesnis už mūsų saulę, ir, skaisčiai žibė-
damas, pradėdavo suktis ir skristi tarp daugybės dangaus žiburių. Ir
žmonės, nuo žemės jį pamatė, ilgai kraipydami galvas, stebėdavosi
ir, vienas kitam rodydami, paslaptinai šnibšdėdavo: "Nauja žvaig-
ždė." O kartais - nuo vieno Likimo mostelėjimo daug amžių dangaus be-
ribėje žybėjusi žvaigždė vienu akimirksniu išnykdavo taip, kad ir
geriausi žemės astronomai su moderniškiausiais teleskopais jos nie-
kur plačiose visatos gilybėse surasti nebegalėdavo.

Galingąjį sostą nuolat supo minios baltų Likimo tarnų, ku-
rie, galingais sparnais raižydami erdvę, be paliovos lakstė per tam-
sią gilybę, skraidė po žemę ir, žmonėms neregimi, lankė vargingųjų
lūšneles, ūkininkų pirkeles, dvarininkų rūmūs, stebėjo kas ką daro,
klausėsi ką šneka ir sugrižę viską papasakodavo savo Viešpačiui. Vie-
ni griždavo patenkinti, linksmi ir sakydavo, jog žmonės pasitaisę,
vienas kitam padeda, vienas kitą myli... Tuomet begalinis džiūgavi-
mas apimdavo tarnų minią. Ir rimtas amžinojo Likimo veidas nušvisda-
vo dangiška šypsena, o jo ranka dešinioje knygoje įrašydavo šiems
žmonėms aukso raidėmis džiaugsmą, laimę, ar kokią kitą laimingą spren-
dimą. Bet kiti atskrisdavo nuliūdę ir, atsistoję prieš galingąjį val-
dovą, kaltindavo žmones nedorumu, vienas kito šmeižimu, skriaudimu,
apgaušinėjimu... Tada tarnų pulkai būdavo nusimineję, o Likimas susi-
rūpinęs tiems žmonėms į kairiąją knygą atžymėdavo vargą, nelaimę ir
net mirtį. Būdavo, jog dėl daugelio žmonių pagerejimo teisingasis Li-
kimas skirdavo visai pavergtai tautai laisvę ir gerą gyvenimą. Bet
būdavo ir atvirkščiai, kad dėl nedaugelio gyventojų nedorybių įrašy-
davo vergiją ir vargą visai tautai. Ir džiaugdavosi Likimo palaimin-
tieji savo gyvenimu, pasiekta laime, iškovota laisve ir būdavo paten-
kinti. O nelaimingieji vargdavo didžiausiame skurde, kietais vergijos
pančiais surakinti, aimanuodavo ir keikdavo savo nelemtą likimą.

Kartą nusileido ties galinguoju sostu vienas valdovo tar-
nas ir šitaip nuliūdes ėmė skųstis: "Galingasis Viešpatie! Vykdy-

damas tavo šventąją valią, aplankiau Didžiosios valstybės kraštą. - Ten šalis pilna žemės lobiu, laukai neša derlių be trašų, bet žmonės vargsta, badauja ir dejuoja." - " Tai kodėl žmonės nepasigamina maisto ?" klausė nustebęs valdovas. " Kiti, kad ir nori, negali, nes neturi žemės, ir nežino nei iš ko, nei kaip pasigaminti. Ten nėra jokios tvarkos." - " Tai ką veikia karalius ir jo valdininkai?" - " Vėl teiravosi valdovas. - "Valdininkai ima iš turtuolių kyšius, iškraipo valstybės įstatymus, girtauja, skriaudžia žmones, o karalius, išitaisęs gražų dvarą, tik suka galvą iš kur gauti pinigų išlaikyti tą dvarą. Norėdamas pinigų daugiau suplėšti, jis pavergė daug tautų, kurios dabar skursta ir, vilkdamos sunkų nelaisvės jungą, šaukiasi tavo pagalbos, "

paiškino tarnas. Tylėjo tarnų minios, nepasitenkinimo šnibždėsysėjo iš lūpų į lūpas. Liūdėsio šešelis apgaubė skaistųjį valdovo veidą, o ranka įrašė į kairiąją knygą mirtį visai o karaliaus šeimai.

Nespėjo ta žinia pranešęs tarnas pasitraukti, jau kitas stovėjo jo vietoje ir šitaip kalbėjo: " Teisingųjų sprendimų valdove! Gavęs tavo įsakymą, apžiūrėjau Darbštuolių žemę. Ten žmonės yra išarę kiekvieną žemės sklypą, nusausinę klampiausias balas, išraižę kraštą tankiu lygių kelių tinklu ir prisistatę daugybę fabriku, kurie, be pertraukos uždami, gamina gyventojams reikalingų mašinų. Žmonės ten turtingi ir labai mėgsta tvarką. Net medžiai miškuose ten auga išsirikiavę eilėmis." - " Ar Darbštuolių žemės gyventojai patenkinti?" paklausė Likimas. " Ne," atsakė tyliai tarnas. " Tūkstančiai fabriku kala naujus ginklus ir visa tauta rengiasi pulti kitas valstybes, nes karalius su savo ministeriais įkalė žmonėms į galvą didelę puikybę ir nuomonę, kad tauta dar geriau galėtų gyventi, jei užgrobtų kaimynų žemes." Tai užrūstinto Likimo ranka užrašė teisybės knygoje, kad Darbščiosios tautos karalius būtų pašalintas.

Po to dar daug galingajam sostui tarnaujančių dvasių, grįžę iš visų pasaulio kraštų, stojo prieš amžinąjį Likimą liūdyti, jog žmonės esą pikti, godūs, neturi artimo meilės, nežiūri valstybės įstatymų. Tik retas tepaminėjo ką gerą apie žemės gyventojus. Valdovas, klausydamasis tarnų pranešimų, vis labiau pyko, vis griežtesnius žymėjo sprendimus, kol pagaliau pritrūkęs kantrybės, įrašė į nelaimių knygą: " Pasaulio karas." Nusiminė sparnuotosios dvasios, nes žinojo, ką reiškia žmonių padermė karas.

Tuo metu ore, ties pat sostu, staiga suplasnojo dar viena dvasia. Nusileidusi prie pat Likimo kojų, ji nusilenkė tris kartus ligi žemės ir tarė: " Garbė tau, visų karalių Karaliau! Aš atvyksiu iš Gintaro žemės. Gavęs tavo paliėpimą iširti to krašto žmonių būvį, pāsileidau žvaigždžių takais ir tuojau nusileidau Gintaro žemėje, prie didelės upės. Buvo tylus vakaras. Saulutė jau buvo pasislėpusi už tolumo horizonto, tik graži pašvaistė dar dažė raudona spalva dangaus skliaustą ir jos baltus debesėlius. Iš erdvės gilybių mirksėjo žemei daugybė šviesių žvaigždžių. Tarp mėlinųjų miškų, tyliai čiurlendamas, vingiavo upės vanduo. Skardžiuose čiulbėjo lakstingalos. Iš vienos pusės plaukė graudūs armonikos akordai, iš ki-

tos - liūdna jaunimo daina. Aš pasukau į artimiausią sodybą. Iš sodo padvelkė malonių žiedų kvapas. " Tikra gamtos simfonija," tariau sa-
vyje, "ir laimingi to krašto žmonės." Tada aš prislinkau prie namo ir pažvelgiau į vidų, kaip gyvena žmonės.

Prie sienos pakabinta žibalinė lemputė, degė raudona švie-
sa. Jauna išblyškusi moteris gulėjo lovoje ir, vos judindama ranką,
supo šalimais pastatytą lopšėlį, kuriame protarpiais sučirkšdavo kū-
dikis. Prie stalo verpė sena moteris, o šalia jos, ant stalo kampo
užsigulęs, kokių devynių metų berniukas skaitė iš elementoriaus: "Kiek-
vienas turi mylėti savo tėvus, gimtąjį kampelį, tėvynę ir jos kalbą,
kuria jo tėvų tėvai kalbėjo!" - Tuo tarpu lauke kažkas sušlamėjo. Senė-
lė pagriebė iš vaiko knygą ir pakišo lopšelyje po čiužinėlių. "Kodėl
paslėpei?" klausė, nustebusiom akutėm žiūredamas, berniukas. "Gali žan-
darai užėiti, vaikeli!" atsakė senutė, "jie bet kokia mūsų kalba ir
raidėmis atspausdintą raštą atima ir už jos skaitymą smarkiai baudžia
visus!" - "Jau tėvas turėtų būti namie. Ar nebus tik jį žandarai pa-
gavę?" nerimavo lovoje gulinti moteris. Bet greit jų rūpestis pavir-
to džiaugsmu. Grižo tų namų šeimininkas. Jis įėjo su maišeliu po pa-
žastimi, lyg ką tai slėpdamas. Paglamonėjęs vaikus, pasisveikinęs su
moterimis, jis ištraukė iš maišo pundą knygų ir laikraščių. Didės-
niajam sūnui, iš ten paėmęs, padovanojo knygą su gražiais spalvotais
vaizdeliais, mažajam padavė gražų paveikslėlį, moterims davė po nau-
ją, į odą įrištą, maldaknygę su aukso įrašu. Pats pasidėjo ant stalo
skaityti porą laikraščių. Berniukas kaip kamuolys straksėjo iš džiaug-
smo po kambarį, rodydamas visiems margus vaizdelius. Kūdikis lopše-
lyje linksmi-krykštaudamas pirščiuku badė paveikslėlyje atvaizduoto
žmogaus veidą. Abi moterys laimingos šypsodamos šluostė rankas ir ne-
drasiai, lyg bijodamos sutepti, sklaidė savo naujas knygas.

Netikėtai kieme sulojo šunys. Už durų pasigirdo sunkūs žin-
gsniai ir svetimi, šiurkštūs balsai suriko: "Įleiskite, žandarai!" -
Visų veidus perkreipė baimė. Šeimininkas, nebežinodamas kur kišti
parsineštus raštus, viską sumetė į sergančios moters lovą. Išiveržę
žandarai iškratė namus, išvertė spintas, lovas ir rado uždraustuosius
raštus. "Aha, jūs čia turite savo kalba atspausdintų knygų! Ar ne-
žinote, kad galima skaityti tik mūsų kalbą?" rėkė jie įtužę, mušdami
vyrą. - "Ponuliai, aš tik

sau parsinešiau kelias,
tik saviškiams... Dovano-
kite! - Daugiau nebepirk-
siu..." maldavo nelaimin-
gasis. Bet žandarai nedo-
vanojo. Jie surakino jį
grandiniais ir, prisiri-
šę prie arklio, nujojo.
Kiti ištempę iš lovos mo-
terį, kurios lovoje buvo
rasti raštai, ir nusive-
žė. Kai ji, apsikabinusi
kūdikį, nenorėjo eiti nuo
lopšio, ją taip plėšė,
jog ji be sąmonės krito
ant grindų. Berniuką, bė-
gantį paskui tempiamą mo-
tiną, jie nutildė šautu-
vo buožė. Ir tie vaikai

liko našlaičiai, nes motina mirė nuo širdies priepuolio dar pakeliui
o tėva, nuteisė visam amžiui, išvarė į katorgą, į labai šaltą kraštą
už dągel tūkstančių mylių, iš kurio jau nebesugrižo...

Ir kai aš girdėjau tėvų dejavimus ir vaikų klyksma," tęsė

toliau gerasis tarnas, " aš supratau, jog Gintaro žemėj viešpatauja prievarta ir neteisybė, jog gražiausiame gamtos sukurtam rojuje, atėjūnai padarė pragarą, uždėdami pavergtai tautai geležinius pančius. Toliau skrisdamas per tą žemę, regėjau kazokus, bažnyčioje šaudant žmones ir miestų aikštėse kariant tuos, kurie mėgino nusikratyti vergovę. Aš mačiau, kaip liūdnei traukė į rytų ištrėmimą ilgi ešalonai žmonių, mėginusių parsigabenti ir skaityti motinos kalba parašytų raštų. Ir aš išskaičiau, kad kiekvienoje tų pavergtų žmonių širdyje dega tik vienas vienintelis troškimas - išsikovoti laisvę. Suteikišią jiems, Viešpatie ! " Tai galingasis Likimas tarė ir įrašė aukso raidėmis į amžinąsias knygas : " Laisvė Gintaro žemei. "

Suskambėjo pasaulyje karo trimitai, sudundėjo patrankos, sutarškėjo kulkosvaidžiai. Negailėstinga karo ugnis suliepsnojo beveik visoje žemėje, naikindama žmonių turta. Milijonai gyventojų žuvo kare arba mirė nuo bado ir maro. Galingųjų žemės valdovų sostai griuvo, valstybės subyrėjo. Ant jų griuvėsių kūrė naujas valstybes ilgą priespaudą kentėjusios tautos.

Ir Gintaro žemėj, senos apgriuvusios pilies bokšte, suskambėjo šimtmečiais tylėjęs laisvės varpas. Jo gaudimas sklido po visą šalį, ragindamas į kovą daug vargo ir neteisybės patyrusią tautą ir budindamas iš miego snaudžiančius milžinus. Iš piliakalnių kėlėsi karžygių dvasios, iš samanotų bakūzių rinkosi po tautos vėliavą geriau - sieji tautos sūnūs. Užvirė baisi, kruvinā ir nelygi kova dėl laisvės, bet Likimo knygoje sprendimas jau buvo įrašytas. Surudėjusiais, iš palėpių ištrauktais ginklais ir tvirta, nepalaužiama valia jie išvijo iš krašto priešus.

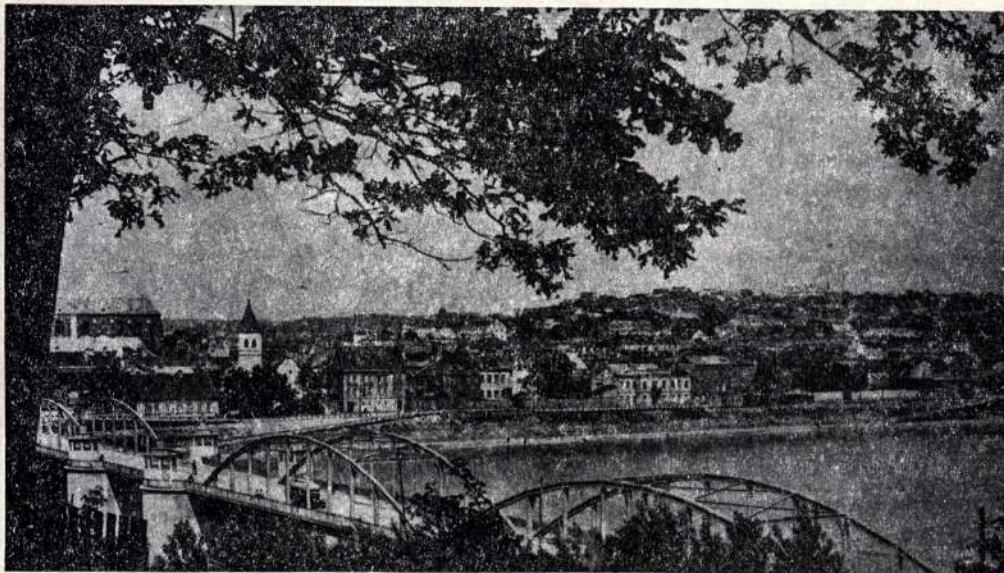
Tai prašvito Gintaro šaliai nauja gadynė. Linksmi suskambėjo bažnyčių varpai. Tūkstančiai stiprių rankų ėmė purenti išvaduoją tėvų žemę. Sužydėjo apleisti dirvonai. Šalies dukros, linksmi dainuodamos, verpė plonas gijas, audė margus rąstus ir grėbė žalią sieną. Suklestėjo mokslas. Sudūzgė visame krašte nauji fabrikai. Visa tauta šventė didelę atgimimo šventę ir visi buvo patenkinti, nes buvo savo žemė, savo kalba, savo valdžia...bet...

Praėjo vos eilė metų. Vis daugiau susirūpinimą keliančių žinių plaukė prie galingojo Likimo sosto iš įvairių žemės kraštų; vis dažniau tarnaujančios dvasios ėmė skustis žmonių, o ypač jų valdovų, nesąžiningumu. Kai žemės gyventojų pagedimas be galo ėmė didėti, aukščiausias Likimas vėl ištare dangų ir žemę siaubu nukračiusį sprendimą " Pasaulio karas. "

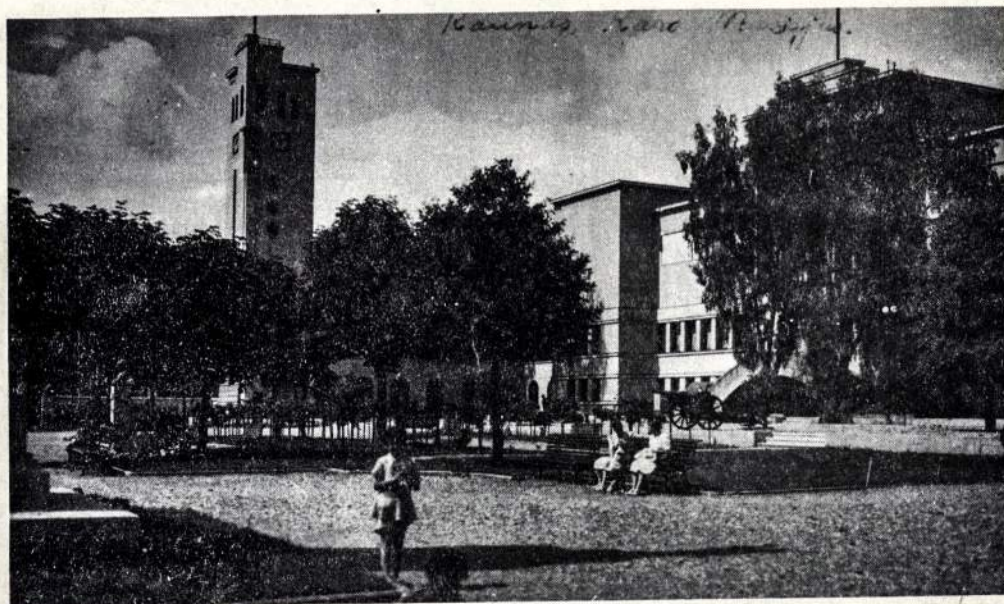
Tuomet vėl ties deimantais blizgančiu sostu pasirodė ištikimas valdovo tarnas ir pradėjo pasakoti: " Viešpatie, grįžtu iš Gintaro žemės. Girdėjau ten murmėjimą ir nepasitenkinimą. Ten pienas ir medus sklįsta, aruodai lūžta pilni javų, gyvulių žmonės nežino kur dėti. Bet daugelis nebenori gerbti valdžios įstatymų. Kiti, nors ir privalgę, dejuoja per mažai uždirba pinigų. Daugelyje seklyčių nebesisuka ratelis, nustojo dundėti stakles, nes krautuvėse esą galima lengvai gauti daug kartų gražesnių medžiagų. Dalis ūkininkų metė sėtuves, dalgius ir grėblius ir jų vieton pirkosi už skolintus pinigus mašinas, kad nebereiktų taip sunkiai prakaituoti. Kai kurios ponios dąrkosi, lyg nebebūtų garbingos Gintaro šalies dukros. Yra valdininku, kurie vieton žiūrėti pareigų, per dažnai rengia pokylius. Daugelis užmiršo tėvynę ir artimo meilę, skriaudžia savo brolius, o dirba tik savo gerovei. Visi nepatenkinti, daugelis dejuoja, kad sunku gyventi ir visi šaukia : " Pinigų...pinigų...! "

" Jei žmonėms nepatinka ramūs ir kuklus gyvenimas laisvėje, teprislegia juos vėl kieti nelaisvės grandiniai! " ištare supykęs galingasis visatos valdovas ir štai matėsi kairioje knygoje užrašas " Vergija Gintaro žemei. "

Vėl žemėje liejosi žmonių kraujas. Tūkstančiai įvairių ginklų nešė mirtį žemės gyventojams. Plieno paukščiai raižė padanges ir

Kauno vaizdas iš Linksmadvario
Kairėje pusėje matosi lietuvių ev. bažnyčia

Vytauto Didžiojo Karo Muzėjus Kaune

sėjo ant žemės mirtį visam, kas gyva. Šimtmečiais stovėję miestai sugriuvo ir per vieną akimirksnį virto pelenų griuvėsių krūvomis. Nesuskaitomos žmonių minios mirė frontuose ir toli už jų.

Tuomet prie galingojo sosto vėl suskambėjo pasigailėjimo maldaujantis tarno balsas: "Galingasis Viešpatie! Gintaro žemėje nebeliko akmenų ant akmenų. Kraštas tankiai nuklotas plačiais žmonių kapais. Daugelis gyvųjų išsigandę bailsios atslenkančios mirties šešėlio, paliko gimtąją žemę ir dabar velka sunkią tremties gyvenimo našta, šimtai tūkstančių prievarta išvežti į tolimus kraštus vergauti svetimiesiems, kur miršta nuo šalčio ir bado, kaip rudens lapai šalnos pakasti krenta nuo medžių. Gintaro šalies žmonių lavonais nukloti tolimieji rytai ir šaltoji šiaurė, šiltieji pietų kraštai ir laisvieji vakarai. Tėvynėj likusieji slankioja išalkę tarp naujai supiltų kapų, po piktžolėmis apaugusius dirvonus, jieskodami duonos kąsnio ir laukdami stebuklo iš dangaus. Pasigailėk, Viešpatie, Gintaro žemės ir gražink jos tautai laisvę, nes ji daug kentėjo!" Ir visos tarnų minios maldavo: "Pasigailėk, valdove, Gintaro žemės!"

Ir sujaudinto Likimo akyse žybėjo ašaros. Valdovas paėmė aukso plunksną ir jau buvo ketinęs rašyti į laimės knygą, bet, valandėlę pagalvojęs, paklausė: "O tie, kurie ištikti tos bailsios nelaimės dar išliko gyvi, ar pasitaisė?" Nieko į tai neatsakė malonės prašęs tarnas, tylėjo ir visos jam pritariusios minios. Tai buvo ženklas, kad nepagerėjo. Tada augščiausias valdovas, padėjęs plunksną, sunkiai atsiduso ir tarė: "Kada jų tarpe galutinai išnyks tuščias pasididžiavimas, puikybė ir suktybės ir jų vieton sužydės teisybė, meilė ir dora; kada žmogus bus žmogui broliu, išmoks mylėti savo tėvynę, gerbti kitojo turta ir nuomonę; kada dirbs tautos gerovei, nežiūrėdamas vien savo asmens naudos ir garbės ir bus patenkintas - tada Aš Gintaro žemei sugražinsiu laisvę!" -

Mokyt. J. B-ka iš H.

Šchintys

Aš galėčiau tarnauti savo tėvynei, tačiau garbinti galiu tik teisingumą, kuris yra daug augštesnis už mano tėvynę. Garbinti savo kraštą, lyg dievybę, reiškia užtraukti jam prakeikimą.

/Rabindranath Tagore/

x-x-x

O pasiduoki tikrajai gyvybei
Ir pasišveskitikrajai šviesybei
Mylėki ją ir garbink ją,
Taip gelbėsi save ir Lietuvą.

/Vydūnas/

x-x-x

Negalima gyventi be duonos, negalima gyventi taip pat be tėvynės.

/V. Hugo/

x-x-x

Dievas neapleidžia smilgos, vabalų, Neapleis ir mūsų tėviškės mažos,
Nei benamio paukščio, ištikto audrų, Nes už josios laisvę sunus jos kovos.
/Nežinomas partizanas/

AR EVANGELIKUI DALYVAUTI POLITIKOJE YRA PATARTINA?

(Į "J.R." Nr. 11/12 klausimą)

Moderniškiosios visuomenės augščiausias vienetas yra demokratinė valstybė. Diktatūra nėra normali valstybės santvarka, žmonės nenori būti diktatūriniai valdomi, nes diktatūriniam valdyme jie negali laisvai politiniai pasireikšti, jie yra tik patys to valdymo veikiami. Demokratinėje valstybėje patys žmonės-piliečiai, per savo išrinktus atstovus, nustato valdžios tikslus bei derina tarpusavio santykius. Kiekvienas pilietis yra užinteresuotas, kad jo reikalai nebūtų pažeisti. Tad ir evangelikas yra taip pat užinteresuotas, kad ir jo interesai būtų paaisomi. Jam svarbu, kad galėtų laisvai išpažinti savo tikėjimą, kad jis ar jo vaikai nebūtų verčiami išpažinti kito tikėjimo; kad valstybė sudarytu sąlygas, kurios leistų netrukdomai auklėti jo vaikus evangeliškoje dvasioje; pagaliau, kad ir viešas valstybės gyvenimas turėtų krikščionišką išvaizdą: krikščioniškos šventės būtų švenčiamos; viešas niekinimas krikščioniškojo Dievo bei krikščioniškojo tikėjimo būtų draudžiamas ir t.t. Evangelikas galės to pasiekti, kada jis pats bus valdžioje ir reikalaus iš valdžios to prisilaikyti. Dėlto jis netik gali, bet ir privalo dalyvauti politikoje. Hannoverio krašto evangelikų vyskupas D. Dr. Hanns Lilje mėnesinio laikraščio "Die neue Furche" Nr. 27 - 1950 m. straipsnyje "Kirche und Politik" į šį klausimą šitaip atsako: "Krikščionybė nusikalstų prieš Dievą, jeigu ji neišpildytų savo uždavinio (nedalyvautų politiniuose vyksmuose. A.). Bet visas jos veikimas politiniame pasaulyje nėra valdymas, bet tarnavimas, ne nesantaika, bet ramybė; kad tokiu būdu krikščionybės politinis įnašas padėtų pažinti Viešpaties paveikslą visai iš kitos pusės."

Bet kyla klausimas, kaip dalyvauti politikoje, ar sudaryti atskiras evangelikų partijas (vienų arba su kitais krikščionimis), ar veikti per kitas partijas, t.y. būnant kitų partijų nariais. Čia vienodumo nėra, ir nėra bendro dėsnių. Kiekviename krašte yra vis kitaip. Daugumoje valstybių evangelikai atskirų partijų neturi. Bet tai dar negalima pasakyti, kad ten evangelikai neveiktų politiniai į valdžią. Jie veikia per kitas partijas. Vokietijoje, pavyzdžiui, kai kurie evangelikai yra susitarę su katalikais ir sudarę CDU partiją - (Christl. Demokr. Union). Sakau, k a i k u r i e, todėl, kad CDU neapima visų evangelikų. Socialiniuose ir ūkiniuose klausimuose ir evangelikai ne vienos nuomonės, tad kiti evangelikai eina ir su kitomis partijomis (socialdemokratų, liberalų, pabėgėlių ir kit.). Lietuvoje lietuviai evangelikai dalyvavo seimo rinkimuose atskiru sąrašų. Sąrašas ėjo bendru evangelikų vardu, bet veikė vien liuteronai. Dalyvauti rinkimuose vertė grynai tautiniai motyvai. Vokiečiai, išstatydami savo kandidatus, tikėjosi, kad visi evangelikai už juos balsuos. Tam tikslui ir varė propagandą. Lietuviai evangelikai, betgi, buvo tos nuomonės, kad politiniuose klausimuose lietuviai evangelikai turi eiti su kitais lietuviais, bet ne su vokiečiais ir kad tautybę reikia skirti nuo tikybos. Kad žmonės nebūtų klaidinami ir jų reikalai nenukentėtų, lietuviai evangelikai išstatė rinkimuose atskirą sąrašą, kad ir neturėdami vilties išrinkti savo atstovus, nes nesitikėjo surinkti vienoje rinkiminėje apygardoje reikalingo balsų skaičiaus (25 000). Kad balsai nežūtų, lietuviai evangelikai susiblokavo su liaudininkais, atiduodami jiems savo balsus, o liaudininkai pasižadėjo jų reikalus ginti seime. Penka pastebėti, kad išstatant savo sąrašą, daug-

lis evangelikų turėjo progos parodyti savo prisipažinimą, kokiai tautybei jis priklauso. Buvo staigmena, kad tokiuose suvokietėjusiųose apskrityse kaip Marijampolės bei Vilkaviškio - už lietuvių evangelikų sąrašą (kandidatavo A. Gintautas, tremtyje buvęs Diepholz'o gimnazijos mokytojas) buvo paduota tiek daug balsų. O juk Vilkaviškio evangelikų bažnyčioj nė lietuviškų pamaldų nebebūdavo. Marijampolėje tik retkarčiais bebūdavo lietuviškos pamaldos ir tai tik su skaitytiniais pamokslais. Paskutiniame demokratiniame seime lietuviai evangelikai pravedė liaudininkų sąrašą savo atstovą į seimą, kaipo liaudininkų partijos žmogų (ūkininką Jurgį Jakštą, dabar Wehnen stovykloje prie Oldenburgo).

Reformatai rinkimuose į seimą savo sąrašo neturėjo; jiems ir nereikėjo, nes tautiniu atžvilgiu visi buvo lietuviai (be Vilniaus krašto). O išrinkti savo atstovą jie negalėjo - dėl jų mažo skaičiaus. Bet jų veikėjų buvo galima rasti kitose partijose aktyviai veikiančiais nariais.

Dar kyla klausimas, ar kunigas gali dalyvauti politikoje. Kunigas yra žmogus, kaip ir visi kiti žmonės. Todėl jam gali rūpėti ir politiniai reikalai. Tačiau mes žinome, kad politinėje kovų aistroj dažnai nesilaikoma moralės, šmeižiami ir iškoneveikiami politiniai priešai. To pasekoje gali nukentėti kunigo orumas, o ir pati bažnyčia. Geriau tad kunigui vengti dalyvauti politikoje. Bavarijos ev. liut. Sinodas 1950 m. rugsėjo mėn. dėl kunigo dalyvavimo politikoje nusprendė šitaip: "Jeigu kunigas duoda sutikimą būti išstatytas kandidatu į kokį nors partijos pagrindais renkamą organą, tuo pačiu jis nutraukia eįs kunigo pareigas (tritt in den Wartestand)!"

Evangelikų tarpe retai tepasitaiko, kad kunigas iš sakyklos ar viešai spaudoje - kaipo dvasiškis - kritikuotų vieną arba kitą partiją arba valdžios veiksmus. Čia yra labai jautrus dalykas ir dėl to gali greit nukentėti bažnyčia. Užpėnai Hessen-Nassau krašto ev. liut. bažnyčios prezidentas Niemöller viešai kritikavo Vakarų Vokietijos vyriausybės politiką. Dėl to kilo spaudoje ir per radiją audringų nuomonių prieš tą jo žygį. To pasekoje susirinko Berlyne Vokietijos vyskupai ir nutarė, kad kuris nors vyskupas (ar bažnyčios vyresnysis), kalbėdamas bažnyčios vardu politiniais reikalais, turi gauti šiam reikalui ir kitų vyskupų pritarimą.

E. Agintas

X-X-X-X-X-X-X

Iš Metodistų Bažnyčios veiklos

Praeitų metų rudenį Hamburgo metodistų parapija šventė savo 100 metų sukaktuves. Iškilnėse dalyvavo Metodistų Bažnyčios Vokietijoje vyskupas Dr. J.W. Sommer. Jų bažnyčia išlaiko Hamburge didelę ligoninę. Vyskupas nurodė į labai artimą bendradarbiavimą metodistų parapijų su evangeliškomis kraštų bažnyčiomis. Metodistų parapijos ir kraštų evangeliškosios bažnyčios yra susijungusios "Darbo susivienyjime Vokietijos krikščioniškųjų bažnyčių", kurio vicepirmininkas yra vysk. E. Sommer.

Šiandien Metodistų Bažnyčia Vokietijoje priskaito 65000 narių. /Mažiau, negu Lietuvoje evangelikų buvo/. Pažvelkime į jos veiklą: bažnyčios tarnyboje yra virš 1000 sakytojų (neįskaitant kunigus) ir 1200 seselių. Iš 420 bažnyčių karo metu sunaikinta 140. Pačių parapijų aukomis jau atstatytos 75 bažnyčios ir 8 ligoninės.

/Evang. Luth. Kirchenzeitung/

DANIJA:

TARPBAŽNYTINĖS PAGALBOS IR PABĖGĖLIŲ KONFERENCIJA KOPENHAGOJE

GOJE

1951 m. gruodžio mėn. 10-12 dienomis įvyko Kopenhagoje, Danijoje, tarpbažnytinės pagalbos ir pabėgėlių tarnybos konferencija - / Inter Church Aid and Service to Refugees Conference/. Ją globojo Pasaulinės Liuteronų Sąjungos USA Nacionalinis Komitetas. Konferencijoje dalyvavo USA Nacionalinio Sinodo direktorius Dr. P. Empie, iš Pasaulinės Liuteronų Sąjungos Centro Ženevoje Dr. Carl E. Lund-Quist, Dr. St. Herman, Dr. Igoř Bella, kun. Dietrich ir įvairių Europos valstybių liuteronų bažnyčių atstovai, pradedant Jugoslavija ir Italija ir baigiant Švedija ir Norvegija. Pabaltiečių pabėgėlių bažnyčias atstovavo: latvių - Arkivyskupas Grünbergs, estų - Vyskupas Lāuri, lietuvių - Senjoras kun. Kėleris.

LWF Resettlement direktorius Dr. Herman iš Ženevos padarė pranešimą apie DP emigraciją. 31 000 liuteronų su LWF /Lutheran World Federation/ pagalba emigravo vien į USA. Didelė dalis ir į kitus kraštus. Pavyzdžiui, į Australiją atvyko 30 000 įvairių tautybių liuteronų. Iš 1946 m. buvusių - 200 000 liuteronų DP liko dabar - tiniu metu Vokietijoje mažiau kaip 20 000. 1952 metais didelis skaičius vokiečių ir volksdeutschių apleisė Europą. Pabėgėlių konferencijoje Briuselyje, kuri neseniai įvyko, nutarta steigti naują organizaciją, taip vadinamą Emigracijos Organizaciją /jos galutinis vardas dar bus nustatytas/, kuri rūpinsis apie 115 000 žmonių perteklių perkelti iš Europos į užjūrius.

Dr. Paul Empie kalbėjo apie steigiamą Pasaulinės Liuteronų Sąjungos Pagalbos Akciją. Ši pagalba teikimo programa turinti būti kiekvienos bažnyčios priimta ir pagal išgales vykdoma. Norima padėti ir pagelbėti:

1. Jaunoms bažnyčioms ir misijoms.

2. Pasauliniai Liuteronų Sąjungai, vykdamas jos siekimus.
3. Nuo karo nukentėjusiems kraštams.
4. Bažnyčioms spaudoje.
5. Pabėgėliams.
6. Diasporos bažnyčioms /bažnyčioms, kurių nariai mažumoje išsklaidyti tarp kitų tautybių narių/.

Įvairių kraštų atstovai padarė pranešimus apie savo bažnyčių padėtį. Sunkiausia bažnyčių padėtis yra už geležinės uždangos. Ten jos vienur daugiau, kitur mažiau spaudžiamos ir jų darbas varžomas. Konferencijoje pritarta pasaulinės liuteronų pagalbos akcijos steigimui. Kiekviena bažnyčia gali savo pastabas ir pasiūlymus duoti ligi Pasaulinės Liuteronų Sąjungos Konferencijos, įvyksiančios 1952 m. liepos 26 d. ligi rugpjūčio 3 d. Hannoveryje, kur šios pagalbos akcijos steigimas bus patvirtintas.

X-X-X-X-X-X

Ir BRAZILIJOJE

protestantizmas auga.

Brazilijos evangelikų gyventojų skaičius, laike dviejų paskutinių gyventojų surašinėjimų 1940 ir 1950 metais, pakilo 100%, nors bendras gyventojų skaičius priaugo tik 23%. Platūs Romos katalikų gyventojų sluoksniai, rodo dviem milijonam evangelikų vis didesnę susidomėjimą. Ypattingai gausiai dalyvauja katalikiškieji gyventojai evangelikų laidotuviuose, kurios pagal Brazilijos papročius labai plačiai švenčiamos. Ne retas atsitikimas, kad 500-600 žmonių, daugumoje katalikai, dalyvauja nepažįstamo evangeliško parapilietiško laidotuviuose. Dvasiškai panaudoja tokias progas Evangelijos skelbimui.

Pažymėtina, kad iš šiame krašte labai dažnai pasitaikančių mišrių vedybų, pusė katalikiškosios dalies tampa evangelikais.

X-X-X-X-X-X

X-X

JAV: ČIKAGA

IŠ ČIKAGOS LIETUVIŲ EVANGELI- KŲ JAUNIMO VEIKLOS .

Jau gana gražus lietuvių evan- gelikų jaunimo būrys Čikagon pri- važiavęs. Greit jau ir bus dveji metai, kai Ziono Lietuvių Liutero- nų Parapijoje po ilgesnės pertrau- kos buvo vėl pradėjęs veikti jau- nimo ratelis. Antrojo pasaulinio karo audros buvo kaip ir sustab- džiusios visą jaunimo reikšminges- nę veiklą. Tik 1949-50 metų žiemą jaunieji, kurių eilės palaipsniui vis papildė naujai atvykstančių jaunimas, pradėjo mažiau ar dau- giau viešai pasirodyti. Ypatingai paskutinę vasarą sustiprėjo jau- nimo ratelio veikla, kai nemažas skaičius moksleivių atvyko Čikagon.

Nors iš jaunųjų nėra nei vie- no nedarbingo, tačiau vis dėlto atsiranda visa eilė tokių mergai- čių ir berniukų, kurie paaukvoja bent keletą savo taip mažai atlie- kančių laisvalaikio valandų ir pa- sišvenčia kultūriniais reikalais, tuo pasitarnaudami kitiems bei vi- sų labui.

Kadangi didelė iniciatyvos dalis išeina iš mokslus einančio jaunimo, tad ir ratelis labiau pa- sirodyti savo veikla tegali tik per atostogas. Jau praėjusiais me- tais beveik visą vasarą kas sekma- dienį būdavo daromos išvykos prie ežero, į koki parką ar šiaip kuria nors jaukesnę vietą. Tada dar rei- kėdavo keliauti dažniausiai samdy- tomis arba viešosiomis susisiekimo priemonėmis. Tačiau šią vasarą jau dypukai-naujakuriai beveik apsiei- davo be "valdiškųjų ratų", o va- žiuodavo daugumoje savomis, kadir, gal būt, nevisai išmokėtomis, maši- nomis. Žinoma - tokiu būdu ameri- koniškiosios distancijos yra leng- viau ir žymiai greičiau nugaliamos. O, pavyzdžiui, Čikagos miestas a- pima maždaug toki plotą, kaip du Kleipėdos kraštu sudėjus į vieną.

Tei 5 ar 6 lengvosios mašinė- lės kimštinės atvykdavo į sutartą vietą, tada jau būdavo galima su- daryti orinio ar kvadrato komanda

arba ku nors kitu užsiimti.

Nors fizinis darbas per 5 ar- ba net visas 6 darbo dienas stip- riai sukausto jaunųjų kūrybinę e- nergiją, tačiau laikas nuo laiko vis dar prasiveržia vieno ar kito nepalaužto jauno lietuvio dvasia. Ir štai "Jaunimo Žinios" yra vie- naš iš tokių paskutiniųjų įrodymų. Nors maža bendradarbių, maža atlie- kamo laiko - o ypatingai energijos tebuvo, tačiau šis tas padaryta. Net savos kūrybos eilėraščių idė- tas grėta gana puikiai pavykusių " charakteristikų " bei kitų daly- kėlių.

Štai kaip nušviečiama jauni- mo veikla "Jaunimo Žiniuose" 1951m. lapkričio mėn. išleistame numeryje:

Šiuo metu parapijos Jaunimo Ratelių sudaro vien tik naujieji ateiviai. Vadinamieji dypukai te- bėra mažiau ar daugiau naujakuriai ir todėl pas juos nerasi nei vie- no tokio, kuris neturėtų darbo. O vis dėlto, tačiau, atsiranda iš jų- jų tarpo visa eilė mergaičių bei berniukų, kurie mielu noru prisidė- da kuo nors prie Jaunimo Ratelio veiklos papildymo ar paįvairinimo.

Juk gana džiūgu girdėti, jei pavyzdžiui, per dviejų mėnesių lai- kotarpį Ratelis turėjo 13 susirin- kimų-susiejimų. Kas atliekama pen- ktadienį (kol parapijos choras a- tostogavo) būdavo susirinkimas, - kas sekmadienį po pietų - išvyka iš miesto dulkių į kuria nors ido- mesnę vietelę.

Be Biblijos valandėlių susi- rinkimuose išklaudyta šie refera- tai: "Dvasiškos Lenktynės," "Pi- nigas", "Jaunatvės Džiaugsmas", "Dvasios svarba žmogui". Klausyto- jai turėdavo teisę paklausti ir po referatų padiskutuoti įvairia- siomis problemomis, kurios įnešda- vo nemaža gyvumo. Išvykų metu jau- nimas turėdavo puikios progos pa- simaudyti, pažaisiti sviediniais, užtraukti liaudies dainelę, pasuk- ti ratelį aplink sukurtą laužą ir t.t.

Rugsėjo mėn. 3od. dalyvavo 7 mergaitės - tautiniais drabužiais apsirengusios bei lietuviškąją tri- spalvę nešinos - "Lutheran Hour Ra- lly" programos išpildyme miesto

stadijono patalpose.-

Spalio mėn. 23d. - Reforma -
cijos Dienos proga - A. Mieliulis
paskaitė parapijos salėje trakta-
ta "Liuterio Asmenybė", paruošta
kun. Paupero, o penki kiti jaunu-
liai (jų tarpe viena mergaitė)
suvaidino "Studentas Liuteris", pa-
rašyta kun. Paupero bei paruošta
mok. Juozo Mieliulio.

Kiek pilnesnį vaizdą apie
jaunimo veiklą galima susidaryti
iš pavyzdinčiai E. Timkaitės užrašy-
tų atsiminimų-protokolų, kurių
viena kita ištrauką čia-seka.

- Rugpjūčio mėn. 17d. susirinki-
mas:

Susirinkimas, kaip visuomet,
pradėtas maldą (p. Vėlius). Po to
sekė kun. Paupero referatas "Jau-
natvės džiaugsmas" pagal Sv. Rašto
žodžius "Turėk savo džiaugsmą Vieš-
patyje, kuris Tau suteiks, ko Ta-
vo širdis trokšta."

Jaunuolio širdis (siela)
yra dar neprirašytas lapelis, ir
už tai itin svarbu, kas jame per
brendimo laiką bus užfiksuota. Tai
priklauso daug nuo aplinkos; svar-
bu - su kuo jaunuolis bendraus,
kokiuose pasilinksminimuose daly-
vaus, kokia literatūrą skaitys ir
t. t. Jaunas žmogus turi daug užsi-
mimų; jis jį ieško nuolat naujo
dvasios peno. Jaunuolio siela ne-
mėgsta sustingimo; kartais jaunys-
tės dienomis atliekami ir didi
darbai. Žmogus lyg medis, o jau-
natvė žydėjimas. Svarbu, kad žydė-
jimas neštų vaisių, o nebūtų tik
gražus - kaip gėlių, bet be vaisių.
Jaunimas (tai tinka ir suaugusiems)
turi jį ieškoti džiaugsmo Viešpaty-
je, nes tai yra pastovus džiaugs-
mas, ir nepasinerti į tuščias gy-
venimo linksmybes, nes jos yra
pražūtingos ir gana greitai nusi-
bosta...

Tai buvo referato apmatai.

Idomu paminėti ir vieną kitą
klausimą, iškeltą po šio referato
sekusiose diskusijose.

...Ar yra džiaugsmas sėdėti
bažnyčioje? - Diskutuoju priei-
ta išvada: "Tai priklauso nuo at-
skiro žmogaus religingumo ir ku-
nigo pamokslo idomumo." Iš Sv. Raš-
to žodžių: "Kai jūs mano dvasią

pažinsite, tai pažinsite mano no-
rus," arba "Kas Kristų pažįsta,
tas jaučiasi laisvas dvasioje." -
Iš pasakyto kartais daromos ir
blogesnes išvados, nes žmogus ga-
li palaikyti savo dvasios balsą
Viespaties balsu. Atitinkamai ir
Liuteris teigia: "Dvasia pasako
tik tiek, kiek žodis pasako." Dis-
kusijų pabaigoje paaiškėjo, kad
ši tema esanti plati ir kad jau-
nuolis savo gyvenimo kovoje leng-
vesnį kelią greičiau suvoktų, jei
jis susipažintų su šiomis proble-
momis, nuo kurių išsprendimo di-
dėle dalimi visa žmogaus laimė
priklauso :

1. Iš kur atsiranda džiaugsmas?
2. Kas ugdo džiaugsmą, arba iš
kur kyla džiaugsmas?
3. Kas kenkia džiaugsmui?
4. Ar pastovus džiaugsmas?
5. Ar džiaugsmo reikia siekti?
6. Amžinasis džiaugsmas.
7. Dirbtinas džiaugsmas...-

- Kaip smagu būna jaunųjų sek-
madienio išvykoje, matyti iš rug-
pjūčio mėn. 26d. atsiminimų:

Nors saulutė neišdrįso siųs-
ti pro debesį skaidrius spindu-
lių pluoštus link žemės, ta-
čiau jaunimas, pasitikėdamas sa-
vo laime, nebijodamas lietaus,
linksmas, trimis mašinomis vyko
paežerėn. Maudytis jau buvo šal-
toka, bet smagu gamtoje laisvai
atsikvėpti po nemalonius ir var-
ginančius kūrą bei sielą savai i-
nio darbo. Tik nuvažiavus, pradė-
jo lynoti. Kai kas išsigando...
Bet, kaip pasakyta, taip ir įvy-
ko - iš didelio debesio tebuvo
maža lietaus. Su daina visas bū-
rys - virš 20 jaunų širdžių - pa-
traukė link ežero. Skambė ir gra-
ži lietuviška daina atkreipė ne-
vieno amerikiečio dėmesį. Jiems
tai neįprasta, bet lietuvio pri-
gimtyje glūdi tai, kad jis, ypač
gamtoje, jaučia norą dainuoti. Po-
pietė prabėgo žaidimais, kaip:
"trečias bėga", "eina žiužis ap-
linkui", "supuvęs kiaušinis" - bei
dainomis. Pavakary, orui atvėsus,
jaunimas geroje nuotaikoje grįžo
namo, puikiai lietuviškoj aplinku-
moj praleidęs sekmadienį. O kaip
tik to mums stinga išeivijoje! -

NEUŠTADTAS

1951m. gruodžio 8 d.

Sakytos Batramas užsuko į mūsų parapiją ir atlaikė pamaldas YMCA patalpose.

1951m. gruodžio 19 d.

Šventėme tarptautinę Kalėdų eglutę. Mažieji susilaukė dovanų, suaugusių senelis taipogi neaplenkė... Eglutėje dalyvavo ir Neustadto orkestras.

1951m. gruodžio 22 d.

Po ilgo laiko atsilankė pas mus kun. Kėleris. Buvo pamaldos, - po pamaldų: bažnytinis pranešimas. Pamaldose dalyvavo orkestras.

1951m. gruodžio 30d.

Sekmadienio mokykla švenčia Kalėdas! Suėję tėveliai galėjo stebėti savo mažųjų veiklą. Susirinkimą atidarė-sekm. mokyklos mok. p. Pareigis. Kuo pasirodė mažieji? - Sudarė chorą, giedojo giesmeles; sakė eilėraščius; paskaitė Evangelijos apsakymą... O po to - pasivaišinimo valanda: pilni stalai pyrago ir kavos. Laikė smaguriavimo, klausėsi mažiau-kai pasakėlių ir su-apgailėstavi-mu sutiko užbaigimą. Malda ir giesmė vakarėlis buvo uždarytas. Taip praleido tėvai su vaikūčiais kelėtą malonių valandėlių krik - ščioniškoj nuotaikoj ir Tėvynės prisiminimuose...

1951m. gruodžio 31 d.

Neustadto J.R. ir Mažosios Lietuvos tautiečiai išleidžia Senuosius Metus! Netrūko ir pasi - vaišinimo dalykų - pyragų, kavos.

1952m. sausio 13 d.

Buvo parapijos susirinkimas

tikslu: rinkti valdybą. Tačiau vi - sa parapija prašė senąją valdybą pašalinti pareigose. Užbaigiąnt p. Žilius pareiškė, kad tai yra tik - ras pasitikėjimo ženklas ir - pa - rapijos vardu - padėjo valdybai už praeitų metų veiklą.

Pateikiame mūsų jaunimo veik - los praeitų metų apžvalgą:

- J.R. turėjo 24 susirinkimus.
- Sekmadienio mokykla - 45.
- Orkestras susirinko 46 kartus dalyvavo pamaldose ir kitur - 36 kartus.
- Buvė suruoštos šios šventės: Nepriklausomybės, Motinos Die - na, Tautos Šventė, Kalėdų eg - lutė.

Praeitais metais išemigravo - 53 parapijiečiai.

1952m. sausio 27 d.

Įvyksta pamaldos - jas atlai - kō kun. D. Jurkaitis. Dūdų orkestras prisidėjo - kaip ir visuomet...

1952m. vasario 8 d.

Palydėjome į paskutinį ramy - bės vietelę vieną mūsų parapijietę. Po ilgos ligos sulaukė Amžinojo Po - ilsio...

Neustadto Jaunimo Rat.

X-X-X-X-X

A T S A K Y M A S

Neustadto Jaunimo Rateliui.

Evangeliškuoju jaunimu yra laikomi visi tie, kurie domisi evangeliškojo jaunimo veikla, ne - žiūrint ar jie vedę, ar ne.

V. A.

X-X-X-X-X

Būk visados jaunas dvasia.

X-X-X-X-X

BIBLIJA - "BESTSELLER"

JAV Biblija yra dar vis kaip viena iš daugiausia perkamų knygų. Prekybos departamentas praneša, kad 1947 metuose buvo išparduota 9 248 000 egz.. Skaičius yra lygiai du su puse kartų didesnis, negu 1939 metais.

x-x-x-x-x-x-x

KIEK ŽMONIŲ NEPAŽIŪTA KRISTAUS ?

Klaidingai manoma, kad visame pasaulyje evangelija yra plačiai paplitusi. Koks mažas nuošimtis krikščionių tėra kai kuriuose rytų kraštuose parodo ši statistika:

Japonijoje	1 %	Indonėzijoje	5 %
Korėjoje	2 %	Madagaskare	4,5 %
Kinijoje	1 %	Bendrai visoje	
Indijoje	2 %	Afrikoje	5 %

Galima maždaug spėti, kad 1,4 milijardas žmonių neturi ryšių su krikščionybe. Tai būtų 2/3 visos žmonijos. Bet čia statistika tik pagoniškų kraštų. O kiek, įdomu, pačių vadinamų krikščionių yra savyje pažinę Kristų?

x-x-x-x-x-x-x

ŠARVUOTA BIBLIJA

Sigokite vyrą, kuris jums artimas!" - tokių skelbimų kreipėsi... amerikiečių leidykla į žmones, kurių artimieji Korėjoj, siūlydama pirkti naujas apšarvotas biblijas. Knygutės turi kišeninį formatą ir būktai pajėgios sulaikyti kulkas.

x-x-x-x-x-x-x

KELNIŲ RINKĖJAS

Pietų Afrikos Unijoje yra vienas žmogus, kuris slaptai renka žymiu asmenybių kelnes. Per savo padėjėjų padėjėjus pavyko jam "išsigyti" Pietų Afrikos Ministro Pirmininko, Dr. Malano, minėtos rūšies aprangą. Kelnių išigijimas nebuvo sunkus, nes esant dideliam karščiui Dr. Malano miegamojo kambario langas buvo atidarytas. Kad jis ištikrųjų tik kelnes

renka įrodė siuntinėlis Dr. Malanui, kuriame buvo piniginė, paimta kartu su kelnėmis. Piniginėje įdėta... dor pinigų už kelnes.

x-x-x-x-x-x-x

NAUMIESTIS

Neapolis, Naugardas ir Niūtonas (Newton) turi tą pačią reikšmę, būtent Naumiestis. Pavadinimas, kuris įvairiose kalbose dažnai pasitaiko.

x-x-x-x-x-x-x

AR ŽINAI, KAD ...

...yra voratinklių, geležinkelio bėgių ir karališkų sostų kėdžių rinkiniai ?

...Bukarešte yra kiaušinių muzėjus ir Romoje bulkučių muzėjus ?

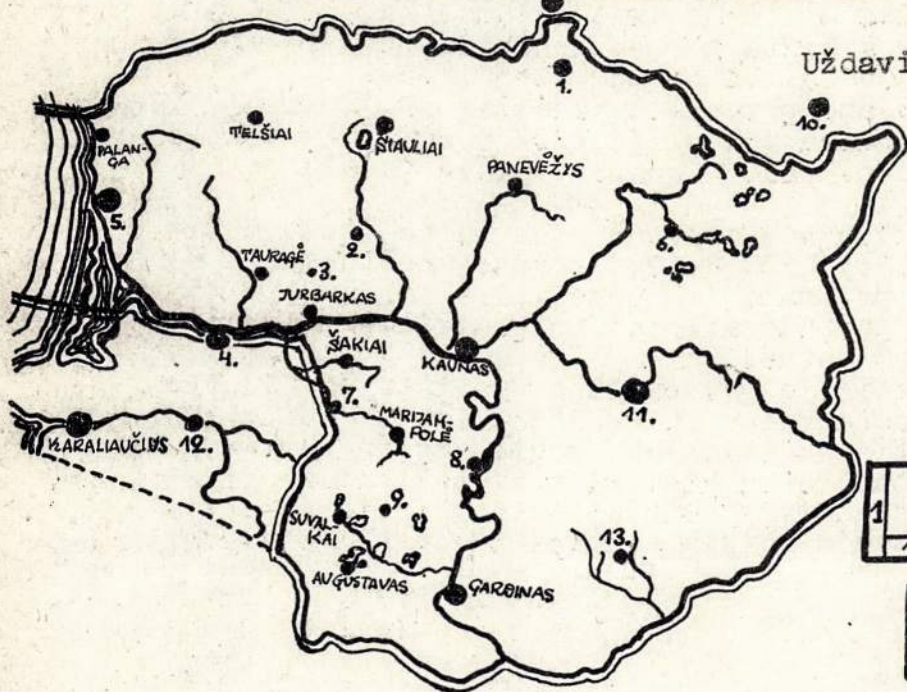
...prezidentas Trumanas renka istorinius pistoletus ?

Laisvalaikis

AR PAŽISTI SAVO KRAŠTĄ?

Uždavinys Nr. 7.

Šalimais nupieštas Lietuvos žemėlapis. Kai kurie miestai, miesteliai pažymėti skaičiais. Kaip jie vadinami? - Iš pirmos raidės, pagal atitinkamą skaičių įdėtos į klišutes duoda:

1. ŠVENTO RAŠTO VERTĖJAI
↓ LIETUVIŲ KLB.
2. ŽYMIŲ LIETUVIŲ KVNICAISŠTJ.

1									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9

2									
	2.	8.	10.	11.	12.	13.	8.		

($\frac{1}{2} = \frac{1}{1}$)

ATSAKYMAS uždavinio Nr. 6

Statmenai

1. Lobis
2. Rusva
4. Er
5. Mergužėle
6. At
8. Aneksuoti
11. Anė
13. LKV (Lietuvių Kalbos - Vadovas)
15. Dėkui
17. Ansas
19. Uj
20. In

Gulščiai

3. Poema
7. Ramus
10. Saga
12. Akla
14. Nu
15. Dėžė
16. Šuva
21. Tujen
22. Linai

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

"Brangus drauge, ar negalėtumėte paskolinti man 50 markių, aš pamiršau savo piniginę namuose!"

- "50 markių ne, bet tik 20 fenigių, už kuriuos galėsite tramvajumi parvažiuoti namo ir pasiimti savo piniginę!"

Pranešame mūsų mieliems skaitytojams, kad JAUNIMO RATELIS šiais metais išeis vieną kartą per du mėnesius, ne kiekvieną mėnesį, kaip anksčiau buvo pranešta. Užtat bus stengiamasi laikraštį išleisti turiningesni. Esame priversti pakelti ir JR kainą, būtent. vieno dvigūbo numerio kaina Vokietijoje DM 0,50, JAV-se 35 centai, kituose kraštuose 3 tarp. pašto kuponai. Šiais metais kainos nebus daugiau keičiamos.

Dar kartą skelbiame prenumeratos kainą šioms metams: JAV-se \$ 2.00, Vokietijoje DM 3,50, kituose kraštuose 18 tarpt. pašto kuponų. Užsakymai priimami ir pusmečiui.

Gerbiami JR prenumeratoriai, nepamirškite užmokėti prenumeratos mokesčių už 1952 metus!

Liečia Vokietijoje gyvenančius skaitytojus. Su šiuo numeriu bus išsiuntinėjamos anketos laikraščio užsisakymui. JAUNIMO RATELĮ toliau gaus tik tie skaitytojai, kurie užsiprenumeruos pri-siūsdami minėtas anketas, arba atsiskaitys atskirai už kiekvieną numerį. Skaitytojams esantiems sunkioje finacinėje padėtyje padaromos išimtys. Tokiu atveju reikia skubiai pranešti JR administracijai.

& & &

JAUNIMO RATELIO atstovybė Anglijoje:

Mr. E. Gložaitis, 141 New Hampton Rd. West, WOLVERHAMPTON, Staffs.
E n g l a n d.

Atsiskaitymo, užsiprenumeravimo bei kitais laikraščio reikalais visi Anglijoje gyveną skaitytojai prašomi kreiptis augščiau paskelbtu adresu.

& & &

JAUNIMO RATELIO atstovybė Amerikoje:

Mr. Povilas Jasiukonis, Representative of JAUNIMO RATELIS (Lith. Ev. Youth Publication), 1417 So. Catalina Street, LOS ANGELES 6, Calif.
U. S. A.

& & &

P A D Ė K A

JAUNIMO RATELIO administracija nuoširdžiai dėkoja Liet. Ev. Liut. Vyr. Baž. Tarybai už teikiamą finacinę paramą.

& & &

TURINYS

1. Įvadas	-----	psl. 1
2. Nepriklausomybės šventei .	Senj.kun.A. Kėleris	" 2
3. Pats Jėzus	Andreas Murray/vertė K.D./	" 4
4. Evangelišku tapti, evangelišku likti	Garfield Alder /vertė F.Š./	" 5
5. Lietuvos vaizdeliai	-----	" 7
6. Teviškės žemėlė(eiler.) ..	Jonas Aistis	" 10
7. Gintaro šalies likimas ...	Mok. J. B-ka	" 11
8. Kauno vaizdeliai	-----	" 15
9. Mintys	-----	" 17
10. Ar evangelikui dalyvauti politikoje yra patartina ?	E. Agintas	" 18
11. Danija: Tarpbažnytinės pa- galbos ir pabėgėlių konfe- rencija Kopenhagoje	-----	" 20
12. JAV: Iš Čikagos lietuvių evangelikų veiklos	-----	" 21
13. Ką veikia rateliai?	-----	" 23
14. Įvairenybės	-----	" 24
15. Laisvalaikiui	-----	" 25
16. Redakcijos paštas	JR redakcija	" 26
17. Turinys	-----	" 27

Spausdino P.L.S. spaustuvė Miunchene, Vokietijoje

Iliustracijos Alg. G.

JAUNIMO RATELIS - lietuviškojo evangeliškojo jaunimo laikraštis
YOUTH CIRCLE - Lithuanian Evangelical Youth Publication

Leidžia redakcinė kolegija. Vyr. ir atsakingasis redaktorius
Kasparas Dikšaitis.

Redakcijos ir administracijos adresas:

/23/ DIEPHOLZ, Lager B am Flugplatz, Bl. 6/19E, West Germany

Redakcija taisy rankraščius pagal savo nuožiūrą. Autoriaus teisės
gerbiamos. Laikraščio medžiaga galima naudotis tik pažymint jos
paemimo šaltinį.

Šio dvigūbo numerio kaina: Vokietijoje 50 DPF, Jungt. Amerikos
Valst. 35 centai, kituose kraštuose 3 tarpt. pašto kuponai.

ZEITUNGS-DRUCKSACHE
PRINTED MATTER

Abs.:

Kasparas Dikšaitis
(Jaunimo Ratelis)

/23/ DIE PHOLZ

Lager B am Flugplatz, Bl.6/19E
West Germany

Paper and printing for this circular has been provided by the Lutheran World Federation as a remembrance from Lutheran Churches throughout the World

Popierius šiam leidiniui duotas Pasaulio Liuteronų Sąjungos, kaip sveikinimas iš Pasaulio Liuteronų Bažnyčių.

Redaguoja: Kasparas Dikšaitis
